

PARAULA I VIDA

Pregària i reflexió per la causa missionera

El Papa Francesc ha convocat durant tot el proper mes d'octubre de 2019, quan s'escau el *Domund*, un mes mundial extraordinari d'oració per la causa missionera de l'Església, per tal d'alimentar l'ardor de l'activitat evangelitzadora «*ad gentes*» de l'Església, és a dir «enfora», envers els qui encara no coneixen Jesucrist i el seu Evangeli d'amor, que abans pensàvem que eren en continents llunyans, i ara descobrim que estan ben a prop nostre, i que nosaltres mateixos som en «terra de missió». Per això, fa un any, el Papa exhortava tothom a «viure l'alegria de la missió, testimoniant l'Evangeli en els ambients en què cadascú viu i treballa».

Aquest Mes Missioner Extraordinari ha estat convocat, amb motiu dels cent anys de la promulgació de la carta apostòlica de Benet XV «*Maximum illud*» sobre l'activitat missionera, feta pública el 30 de novembre de 1919. El mes té com a lema, «**Batejats i enviats: l'Església de Crist en missió en el món**», i desenvolupa 4 dimensions assenyalades pel mateix Papa Francesc per a viure aquest camí: oració, testimoni, formació i caritat. Els mitjans han de ser:

- Oració: la trobada personal amb Jesucrist viu en la seva Església: Eucaristia, Paraula de Déu, pregària personal i comunitària.
- Testimoni: els sants, els màrtirs de la missió i els confessors de la fe, que són l'expressió de les Esglésies escampades per tot el món.
- Formació: bíblica, catequètica, espiritual i teològica sobre la missió.
- Caritat missionera: ajuda material per sostenir el gran treball d'evangelització, de la missió «*ad gentes*» i de la formació cristiana de les Esglésies més necessitades.

«La fe es comparteix per atracció» —deia recentment Mons. Dal Toso, President de les Obres Missionals Pontifícies—, i admetia que potser li hem tret aquest atractiu en convertir-la en un «moralisme», en lloc de destacar el que de veritat és, «una relació personal amb Jesucrist». Entre Església local i Església universal no hi ha oposició, com si no ens haguésim de preocupar pel que passa a les altres Esglésies del món, i especialment les més joves i potser també

més necessitades. De fet, cap Església pot ser plenament local sense mantenir la relació de comunió amb l'Església universal, ja que l'Església és Una. Convé avui desvetllar de nou aquest sentit d'universalitat en les esglésies locals i recordar que la compartició és el nom de la caritat, perquè «donant es rep». Això s'experimenta especialment quan una diòcesi és capaç de donar una mica del que li és propi, per enriquir-ne una altra i enriquir-se així mútuament.

La missió «*ad gentes*» compta sobretot amb el testimoni de la persona del missioner creient que té una gran força, perquè els missioners són aquells que ho han deixat tot per anunciar Jesucrist, confien en el Pare del cel, que és provident, i s'abandonen a la seva voluntat, anant allà on són enviats, amb la força del Senyor i una vida de sacrifici. I juntament amb els missioners, el més important per a la missió és l'oració.

Unim-nos des de les nostres parròquies i grups comunitaris a la vivència d'aquest Mes Missioner, i mirem de practicar els consells del Papa, almenys durant aquest mes d'octubre.

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Organyà acollí l'homilia de Mn. Benigne Marquès

Mn. Benigne Marquès va pronunciar l'homilia religiosa a la 23a Festa del Llibre d'Organyà, i va llegir el seu «sermó» a l'església colegiata de Santa Maria, tot glossant amb erudició com són aquests documents medievals, considerats els primers textos amb valor literari de la llengua catalana. Va llegir una de les homilies que es conserven, la que fa referència a la caritat i a l'amor. A l'acte, presidit per Mons. Joan-Enric Vives, van ser presents, a més de l'Alcalde de la vila, Celestí Vilà; la Consellera de Cultura de la Generalitat de Catalunya, Mariàngela Vilallonga; i la Ministra de Cultura i Esports del Govern d'Andorra, Silvia Riva.

Enguany, l'homileta laïc fou Raül Garrigasait, escriptor, que també subratllà el valor de la caritat i de l'amor.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

UN MAR D'EMOCIONS

La complaença o el deure acomplert (i II)

La complaença s'oposa a la culpa. La culpa neix de la transgressió. Envaeix l'ànima quan un s'adona que ha desobeït el deure, quan ha transgredit el que el cor li dictava; quan s'ha deixat portar per la mandra, per la desídia o per l'egoisme compulsiu. La culpa s'oposa a la complaença. És tòxica i destructiva; mentre que la complaença és agradable i edificant.

Complau fer allò que s'havia de fer. Ningú no sap el que ha de fer l'altre. Cadascú ha de destriar el seu deure, activar l'oïda de l'esperit per aclarir què ha de

fer a cada moment. Complir el deure és respondre a la crida de l'altre, atendre la seva súplica, prestar-li atenció. És un benestar interior de bon ànim, un estat de quasi felicitat que fa créixer l'autoestima i el sentit de dignitat personal. Hi ha la complaença a la meitat de la vida, però també hi ha la complaença al final de la vida. És el sentiment de què s'ha viscut com calia, que s'ha bastit una obra bella i bona. És la percepció de què el balanç és positiu, de què ha valgut la pena ser-hi. Aquesta complaença és l'arrel d'un bon final i d'un comiat harmònic.

Quan un s'adona que la pròpia acció ha estat beneficiosa per a l'altre, que ha millorat la seva qualitat d'existència, que ha introduït llum en la seva vida, se sent complagut amb el que ha fet. Potser no hi ha gratitud, potser no hi ha reconeixement, potser no hi ha premi, ni recompensa, però la complaença no es fonamenta en béns exteriors. És un sentiment interior que ix del fons, neix quan s'ha vençut en la lluita contra les inclinacions i s'ha fet el que calia.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRA Y VIDA

Oración y reflexión
por la causa
misionera

El Papa Francisco ha convocado durante todo el próximo mes de octubre de 2019, cuando celebraremos el *Domund*, un **mes mundial extraordinario** de oración por la causa misionera de la Iglesia, con el fin de alimentar el ardor de la actividad evangelizadora «*ad gentes*» de la Iglesia, es decir «hacia afuera», hacia los que aún no conocen a Jesucristo y su Evangelio de amor, que antes pensábamos que estaban en continentes lejanos, y ahora descubrimos que están bien cerca de nosotros, y que nosotros mismos vivimos en «tierra de misión». Por ello, hace un año, el Papa exhortaba a todos a «vivir la alegría de la misión, testimoniando el Evangelio en los ambientes en que cada uno vive y trabaja».

Este Mes Misionero Extraordinario ha sido convocado, con motivo de los cien años de la promulgación de la carta apostólica de Benedicto XV «*Maximum illud*» sobre la actividad misionera, hecha pública el 30 de noviembre de 1919. El mes tiene como lema, «**Bautizados y enviados: la Iglesia de Cristo en misión en el mundo**», y desarrolla 4 dimensiones señaladas por el mismo Papa Francisco para vivir este camino: oración, testimonio, formación y caridad. Los medios deben ser:

- Oración: el encuentro personal con Jesucristo vivo en su Iglesia: Eucaristía, Palabra de Dios, oración personal y comunitaria.
- Testimonio: los santos, los mártires de la misión y los confesores de la fe, que son la expresión de las Iglesias esparcidas por todo el mundo.
- Formación: bíblica, catequética, espiritual y teológica sobre la misión.
- Caridad misionera: ayuda material para sostener el gran trabajo de evangelización, de la misión «*ad gentes*» y de la formación cristiana de las Iglesias más necesitadas.

«La fe se comparte por atracción» —decía recientemente Mons. Dal Toso, Presidente de las Obras Misionales Pontificias—, y admitía que quizá le hemos sacado este atractivo al convertirla en un «moralismo», en lugar de destacar lo que de verdad es, «una relación personal con Jesucristo». Entre Iglesia local e Iglesia universal no hay oposición, como si no tuviéramos que preocuparnos por lo que pasa en las otras Iglesias del mundo, y especialmente las más jóvenes y quizás también más necesitadas. De hecho, ninguna Iglesia puede ser plenamente local sin mantener la relación de comunión con la Iglesia universal, ya que la Iglesia es Una. Conviene hoy promover de nuevo este sentido de universalidad en las iglesias locales y recordar que el compartir es el nombre de la caridad, porque «dando se recibe». Esto se experimenta especialmente cuando una diócesis es capaz de dar un poco de lo que le es propio, para enriquecer a otra y enriquecerse así mutuamente.

La misión «*ad gentes*» cuenta sobre todo con el testimonio de la persona del misionero creyente que tiene una gran fuerza, porque los misioneros son aquellos que lo han dejado todo para anunciar a Jesucristo, confían en el Padre del cielo, que es providente, y se abandonan a su voluntad, yendo allí donde son enviados, con la fuerza del Señor y una vida de sacrificio. Y junto con los misioneros, lo más importante para la misión es la oración.

Unámonos desde nuestras parroquias y grupos comunitarios a la vivencia de este Mes Misionero, e intentemos practicar los consejos del Papa, al menos durante este mes de octubre.

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

Primera trobada d'Urgells
a la Catedral de Santa Maria

La Catedral de Santa Maria d'Urgell va acollir el diumenge 8 de setembre, dia en què se celebra el naixement de la Mare de Déu i tradicionalment també la festa de les Marededéus trobades, la primera trobada de persones que han estat batejades o porten el nom d'Urgell, organitzada per dones de la comarca, amb el suport del Bisbat d'Urgell, el Consell Comarcal i l'Ajuntament de La Seu d'Urgell.

El Rector de la Catedral, Mn. Ignasi Navarri, va presidir la Missa solemne a mig matí, l'acte central de la trobada. Les Urgells aplegades van fer una ofrena floral a la Mare de Déu, i després d'unes paraules, Mn. Navarri els va regalar una imatge de la Verge.

Les participants, 22 infants, joves i adultes que porten el nom d'Urgell, es van fer una foto de família al claustre de la Catedral, juntament amb la geganta de la ciutat, que també es diu Urgell. Va ser una trobada familiar i entranyable, que va ajudar a fer conèixer i viure amb alegria el nom de la Mare de Déu que es venera a la Catedral.

A Catalunya —segons dades de l'IDESCAT— hi ha 57 dones Urgell o Maria Urgell i 4 nois que també es diuen Urgell. La idea de la trobada va sorgir arrel de

l'experiència d'altres trobades semblants que es porten a terme a Lleida i hi ha voluntat de continuar en properes edicions, després de l'èxit de convocatòria, que compleix un dels objectius inicials, el de difondre el nom d'Urgell, molt arrelat a La Seu d'Urgell i a la comarca de l'Alt Urgell. L'arrel del nom Urgell és molt antiga. El primer esment segur que es té del topònim Urgell és recollit a Toledo l'any 531, a les actes del II Concili eclesial celebrat en aquesta ciutat. Feia referència a la procedència d'un bisbe anomenat Just, que havia acudit al concili en representació de la seva diòcesi. Aquest bisbe era Just d'Urgell. En aquest esment es documenta per primera vegada aquest bisbe, la diòcesi i el propi topònim urgellenc.

Càritas amplia les instal·lacions
a Andorra per atendre millor

Càritas Andorrana va inaugurar unes noves instal·lacions al número 6 del Camí Borda Nova d'Andorra la Vella, amb l'objectiu de donar més facilitats als seus usuaris. L'acte, que se celebrà el 6 de setembre, fou presidit per l'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep episcopal, Mons. Joan-Enric Vives; el President de Càritas Andorrana, Sr. Amadeu Rocamora; l'Arxiprest, Mn. Ramon Sàries; la M.I. Ministra de Medi Ambient, Agricultura i Sostenibilitat del Govern d'Andorra, Sílvia Calvó; la Consellera major del Comú d'Andorra la Vella, Hble. Mònica Co-

dina; el Conseller de Comú d'Andorra la Vella, Sr. Carles Areny; entre altres autoritats, i hi fou present el Director de Càritas Diocesana d'Urgell, Sr. Josep Casanova.

Les noves instal·lacions consten d'uns 400 metres quadrats destinats al Programa rober de Càritas Andorrana, per poder atendre més persones. Amb aquest nou local es millorarà la reutilització i reciclatge del teixit tèxtil que Càritas Andorrana porta a terme al Principat d'Andorra. L'espai consta de dos nivells: a la planta baixa hi ha una sala d'uns 150 metres quadrats on es fa el triatge de la roba i serveix també de magatzem, i una petita botiga de 50 metres quadrats (on podran acostar-se els que rebien l'autorització de serveis socials); a la primera planta hi ha tres sales que serviran per a diferents tasques de magatzem i de gestió, a més d'un ampli espai que serà utilitzat per a la manipulació de les peces de roba que tinguin. Durant l'acte també es va beneir un nou vehicle-furgoneta elèctric destinat a Càritas Andorrana.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

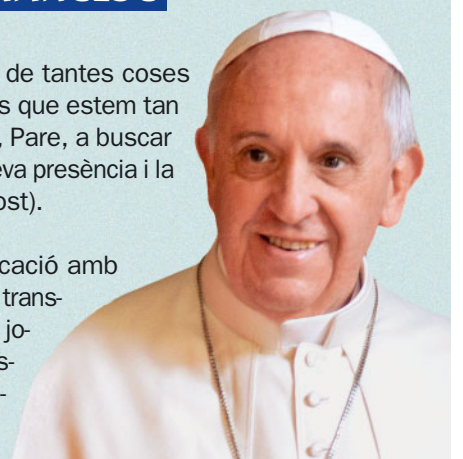

@Pontifex: «El Senyor ens convida a tots a vèncer la rancúnia amb la caritat i el perdó, vivint la fe cristiana amb coherència i valentia» (6 d'agost).

@Pontifex: «La via de Jesús, que porta a la pau, passa a través del perdó; perquè cap mal posa remei a un altre mal, cap ressentiment no fa bé al cor» (7 d'agost).

@Pontifex: «Enmig de tantes coses que passen i per les que estem tan capficats, ajuda'ns, Pare, a buscar allò que roman: la teva presència i la del germà» (8 d'agost).

@Pontifex: «L'educació amb horitzons oberts a la transcendència ajuda els joves a somiar i a construir un món més bonic» (12 d'agost).

Celebració de la festa de la Patrona del Principat d'Andorra, la Mare de Déu de Meritxell

L'Arquebisbe d'Urgell i Copríncep d'Andorra, Mons. Joan-Enric Vives, va presidir la Missa solemne de la Patrona del Principat d'Andorra, la Mare de Déu de Meritxell, al seu Santuari-Basilica, al terme parroquial de Canillo, el diumenge dia 8 de setembre.

A l'Eucaristia hi van assistir una gran quantitat de devots i pelegrins de la Mare de Déu que des de primera hora del matí van pelegrinar a peu des de totes les parròquies del Principat per tal de visitar i pregar davant la imatge de la Patrona del Principat

d'Andorra i que ompliren el Santuari.

L'Arquebisbe i Copríncep va ser saludat a la seva arribada pel Cap de Govern, M.I. Sr. Xavier Espot; la Síndica General de les Valls, M.I. Sra. Roser Suñé; el Director del Gabinet del Copríncep francès, Sr. Pas-

cal Escande; i l'Arxiprest de les Valls d'Andorra, Mn. Ramon Sàries.

A les onze del matí va començar la celebració amb l'entrada en processó dels concelebrants mentre el Cor dels Petits Cantors d'Andorra, dirigit per Catherine Metayer, entonava les estrofes de l'*Ave de Meritxell*. Hi foren presents els més alts representants de les institucions nacionals andorranes encapçalades pel Cap de Govern, la Síndica, els Ministres i els Consellers que van ser elegits democràticament la passada primavera i que per primera vegada, tal com va destacar Mons. Vives a la seva homília, participaven en els seus respectius càrrecs a la Diada Nacional; així com els Cònsols de les set parròquies i els representants dels grups parlamentaris al Consell General.

A la seva homília, el Copríncep episcopal va mostrar la seva satisfacció per la propera visita al Principat d'Andorra del Copríncep francès, Sa Excel·lència el President de la República Francesa Emmanuel Macron, prevista per al 13 de setembre.

El Cor dels Petits Cantors i el Cor de Cambra d'Andorra van solemnitzar la celebració amb peces de la Missa del músic norueg Ola Gjeilo i, en acabar, va interpretar l'himne andorrà, mentre els fidels s'atansaven a venerar la imatge de la Patrona del Principat. Minuts més tard, al claustre del Santuari les autoritats i molts fidels van saludar personalment l'Arquebisbe al temps que les notes d'una cobla convidava els pelegrins a una ballada de sardanes per cloure la diada festiva, tot compartint un tast de coca i vi dolç.

► **Inici de curs a les escoles catòliques.** El divendres 6 de setembre, gairebé a les vigílies de la festa de la Mare de Déu de Meritxell, Patrona del Principat d'Andorra, el personal docent i no docent del Col·legi Sant Ermengol es va

reunir per celebrar l'eucaristia d'inici de curs amb Mn. Josep Chisvert, Delegat diocesà d'Ensenyament i Prevere del centre. La celebració preparada segons el lema d'enguany a les escoles Sagrada Família d'Urgell,

«Construïm i compartim la vida» es basà en dos textos del Nou Testament: La vida de les primeres comunitats cristianes (*Fets dels Apòstols* 2,44-47) i la paràbola de la casa sobre la roca (*Mateu* 7,24-27). Després de la ce-

lebració es compartí una estona de convivència basada en un joc d'orientació que feu que educadors i personal no docent es coneixessin fraternalment per poder portar a terme, com un bon equip, la tasca encomanada.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. □ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Za 8,1-8 / Sl 101 / Lc 9,46-50]. Sant Jeroni, prev. i dr. de l'Església, dàlmeta, mort a Betlem (420), patró dels llibreters, biblistes i traductors; santa Sofia, viuda.

OCTUBRE

1. □ Dimarts [Za 8,20-23 / Sl 86 / Lc 9,51-56]. Santa Teresa de l'Infant Jesús (1873-1897), verge i doctora de l'Església, carmelitana a Lisieux, patrona de les missions;

sant Remigi (†530), bisbe de Reims.

2. □ Dimecres [Ne 2,1-8 / Sl 136 / Mt 18,1-5.10]. Sants Àngels de la Guarda; *Lleida*: □ Mare de Déu de l'Acadèmia (1862), patrona de la ciutat (1946). Sant Sadurní, ermità a Sòria; beat Berenguer de Peralta, bisbe electe de Lleida.

3. ■ Dijous [Ne 8,1-4a.5-6.7b-12 / Sl 18 / Lc 10,1-12]. Sant Francesc de Borja (Gandia, 1510-Roma, 1572), prev. jesuïta; *Lleida ciutat*: els sants

Àngels de la Guarda. Sant Gerard o Grau, abat; santa Maria Josepa Roselló, fund.

4. □ Divendres [Ba 1,15-22 / Sl 78 / Lc 10,13-16]. Sant Francesc d'Assís (1182-1226), iniciador del franciscanisme (OFM...), defensor dels llocs sants i patró dels ecologistes i els veterinaris; sant Petroni, bisbe; santa Àurea, vg.

5. ■ Dissabte [Dt 8,7-18 / Sl: 1Cr 29,10-12 / 2C 5,17-21 / Mt 7,7-11]. Tèmpores d'acció de gràcies i de pe-

lebració. Sant Froilà, bisbe de Lleó; sant Atilà, bisbe de Zamora; santa Faustina Kowalska, vg. polonesa, apòstol de la Divina Misericòrdia.

6. ■ Diumenge, XXVII de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ha 1,2-3; 2,2-4 / Sl 94 / 2Tm 1,6-8.13-14 / Lc 17,5-10]. Sant Bru (Colònia, 1035-Squillace, 1101), prev. retirat al desert de Chartreuse, fund. dels Cartoixans (Ocart); sant Emili, mr.; santa Fe, vg. i mr.; santa Maria Francesca de les Cinc Llagues, vg. franciscana.

Diuenge XXVI de durant l'any (C)

COMENTARI

La riquesa no ens permet veure els germans

Llätzer i Epuló, detall de la miniatura del Codex Aureus d'Echternach (1035-1040). Museu Nacional Germànic, Nuremberg (Alemanya)

Un dels gran problemes de la riquesa és que el ric s'obsessiona amb els diners i no té ni temps ni ganes de preocupar-se dels altres i de les seves necessitats, per tant no solament deixen d'estimar Déu sinó també el proïsme. Ho veiem a les lectures d'avui. Un cop més, Amós denuncia els rics: *S'estiren en llits de marfil..., mengen els anyells més tendres, improvisen al so de l'arpa, beuen vi en grans copes, s'ungeixen amb els perfums.* Però el pitjor és que *no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep, és a dir, no es preocupen del poble i es creuen segurs en la seva riquesa quan dins de pocs anys caurà el desastre sobre tots ells.* Però als rics això no els preocupa. I això que també ells rebran el càstig: *Seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.*

Gairebé el mateix ens diu l'evangeli: el ric (que no té nom: podem ser cadascú de nosaltres) no veu el pobre, Llätzer (és un rostre molt concret) ell que *anava vestit de porpra i de lli finísim i cada dia celebrava festes esplèndides.* Però no ajuda el pobre. Ni el veu! Després reclama l'ajuda de Llätzer, quan ja és massa tard: *Abraham, envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua.* Però Abraham li recorda que ara la situació és irreversible: *Entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, que no es pot salvar de cap manera. Però encara té un bri de compassió (és una paràbola): Et prego que l'enviïs a casa meva... que Llätzer els advertiï perquè no acabin també en aquest lloc.* Però Abraham li recorda que *ja tenen Moisès i els profetes.* Només cal que en facin cas, com n'havia d'haver fet ell. És el que diu Pau de forma clara en la segona lectura: *Busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud.* La riquesa va ser la gran perdició del ric. Només va pensar en ell: no va practicar ni la fe ni la pietat ni l'amor. La riquesa ens fa oblidar Déu i els germans: i aquest és el gran pecat!

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del profeta Amós (Am 6,1.4-7)

Això diu el Senyor, Déu de l'univers: «Ai dels qui viuen tranquils a Sió, dels qui es creuen segurs al turó de Samaria! Són notables dins el primer dels pobles; els de la casa d'Israel acuden a ells. S'estiren en llits de marfil, s'aclofen en els seus sofàs, mengen els anyells més tendres i els vedells engreixats a les escales, improvisen al so de l'arpa, creen com David les seves melodies, beuen el vi en grans copes, i s'ungeixen amb els perfums més fins, però no els fa cap pena el desastre de les tribus de Josep. Per això ara seran els primers en les files dels deportats; així s'acabarà l'orgia dels vividors.»

► Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

► Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (1Tm 6,11-16)

Home de Déu, busca de practicar sempre la justícia, la pietat, la fe, l'amor, la paciència, la mansuetud. Lluita en el noble combat de la fe i guanya't la vida eterna. És per a obtenir-la que vas ser cridat i vas confessar noblement la fe en presència de molts testimonis. Davant Déu, font de tota vida, i davant Jesucrist, que sota Ponç Pilat donà testimoni amb la seva noble confessió, et recomano que guardis irrepressible i sense falta el manament rebut, fins que es manifestarà Jesucrist, el nostre Senyor. Quan serà l'hora, farà aparèixer la seva manifestació aquell qui és de debò feliç i l'únic Sobirà, el Rei dels reis i el Senyor dels senyors, l'únic que té com a pròpia la immortalitat, i habita en una llum inaccessible: Cap home no l'ha vist mai, ni és capaç de veure'l. A ell l'honor i el poder per sempre. Amén.

► Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 16,19-31)

En aquell temps Jesús digué als fariseus: «Hi havia un home ric que anava vestit de porpra i de lli finísim, i cada dia celebrava festes esplèndides. Un pobre que es deia Llätzer, s'estava estirat vora el seu portal amb tot el cos nafrat, esperant satisfer la seva fam amb les engrunes que queien de la taula del ric. Fins i tot venien els gossos a llepar les seves úlceres. El pobre morí, i els àngels el portaren a la falda d'Abraham. El ric també morí i el van sepultar. Arribat al país dels morts i estant en un lloc de turments, alçà els ulls, veié de lluny Abraham, amb Llätzer a la falda, el cridà i li digué: «Abraham, pare meu, apiada't de mi i envia Llätzer que mulli amb aigua la punta del seu dit i em refresqui la llengua, perquè sofreixo molt enmig d'aquestes flames». Abraham li respongué: «Fill meu, recorda't que en vida et va tocar béns de tota mena, i a Llätzer mals, però ara ell ha trobat consol i tu, sofriments. Pensa també que entre nosaltres i vosaltres hi ha una fossa immensa, tant que si algú volgués passar del lloc on soc jo cap on sou vosaltres, no podria, ni tampoc del vostre lloc al nostre». El ric digué: «Llavors, pare, et prego que l'enviïs a casa meva. Hi tinc encara cinc germans. Que Llätzer els advertiï, perquè no acabin també en aquest lloc de turments». Abraham li respongué: «Ja tenen Moisès i els profetes: que els escoltin». El ric contestà: «No, pare meu Abraham, no els escoltaran. Però si anava a trobar-los algú que torna d'entre els morts, sí que es convertiran». Li diu Abraham: «Si no fan cas de Moisès i dels profetes, ni que ressuscités algú d'entre els morts no es deixarien convèncer.»

► Lectura del profeta Amós (Am 6,1.4-7)

Esto dice el Señor omnipotente: «¡Ay de los que se sienten seguros en Sión, confiados en la montaña de Samaria! Se acuestan en lechos de marfil; se arrellanan en sus divanes, comen corderos del rebaño y terneros del establo; tartamudean como insensatos e inventan como David, instrumentos musicales; beben el vino en elegantes copas, se ungen con el mejor de los aceites pero no se conmueven para nada por la ruina de la casa de José. Por eso irán al destierro, a la cabeza de los deportados y se acabará la orgía de los disolutos.»

► Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

► Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a Timoteu (1Tm 6,11-16)

Hombre de Dios, practica la justicia, la piedad, la fe, el amor, la paciencia, la mansedumbre. Combate el buen combate de la fe. Conquista la vida eterna a la que fuiste llamado, y de la que hiciste noble profesión ante muchos testigos.

En presencia de Dios, que da la vida al universo, y de Cristo Jesús, que dio testimonio ante Poncio Pilato con tan noble profesión: te insisto en que guardes el mandamiento sin mancha ni reproche, hasta la manifestación de nuestro Señor Jesucristo, que en tiempo oportuno mostrará el bienaventurado y único Soberano, Rey de los reyes y Señor de los señores, el único poseedor de la inmortalidad, que habita en una luz inaccesible, a quien ningún hombre ha visto ni puede ver. A él honor e imperio eterno. Amén.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 16,19-31)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los fariseos: «Había un hombre rico que se vestía de púrpura y de lino y banqueteaba espléndidamente cada día. Y un mendigo llamado Lázaros estaba echado en su portal, cubierto de llagas, y con ganas de saciarse de lo que tiraban de la mesa del rico. Y hasta los perros se le acercaban a lamerle las llagas. Sucedió que se murió el mendigo, y los ángeles lo llevaron al seno de Abrahán. Se murió también el rico, y lo enterraron. Y, estando en el infierno, en medio de los tormentos, levantando los ojos, vio de lejos a Abrahán, y a Lázaros en su seno, y gritó: «Padre Abrahán, ten piedad de mí y manda a Lázaros que moje en agua la punta del dedo y me refresque la lengua, porque me torturan estas llamas». Pero Abrahán le contestó: «Hijo, recuerda que recibiste tus bienes en vida, y Lázaros, a su vez, males: por eso encuentra aquí consuelo, mientras que tú padeces. Y además, entre nosotros y vosotros se abre un abismo inmenso, para que no puedan cruzar, aunque quieran, desde aquí hacia vosotros, ni puedan pasar de ahí hasta nosotros». El rico insistió: «Te ruego, entonces, padre, que mandes a Lázaros a casa de mi padre, porque tengo cinco hermanos, para que, con su testimonio, evites que vengan también ellos a este lugar de tormento». Abrahán le dice: «Tienen a Moisès y a los profetas: que los escuchen». Pero él le dijo: «No padre Abrahán. Pero si un muerto va a ellos, se arrepentirán». Abrahán le dijo: «Si no escuchan a Moisès y a los profetas, no se convencerán ni aunque resucite un muerto.»